

1906 og 1909, for at man kan se Bevægelsen paa dette Omraade. For disse 4 Aar var Forbrydelsernes Antal — det er altsaa kun Statistikken for København — 8,376, 10,304, 11,213 og 13,641; og der er altsaa overordentlig stærk Stigning. Antallet af simple Tyverier er i de samme 4 Aar 5,190, 5,908, 6,644 og 7,588, og Antallet af grove Tyverier er 1,421, 2,341, 2,778 og 3,821, og i denne Periode blev der af Forbryderne anholdt i Aaret 1900: 25,6 pCt., i 1903: 22,1 pCt., i 1906: 18,3 pCt. og i 1909: 17,7 pCt. Det forekommer mig, at disse Tal taler meget advarende; særlig vil man lægge Mærke til, at medens Antallet af de almindelige Forbrydelser i Løbet af dette Tiaar er vokset til det dobbelte, er Antallet af grove Tyverier vokset til omtrent det tredobbelte, og samtidig er de anholdtes Antal gaaet ned fra over 25 pCt. til lidt over 17 pCt. Det synes altsaa, at der er en meget stor Fremgang til Stede med Hensyn til Antallet af disse ulykkelige Begivenheder, medens Forholdet dog burde være, at der var Tilbagegang.

Nu mener Kriminalisterne, at Hovedaarsagen til denne Misere skyldes den Lethed, hvormed man kan afhænde Tyvekoster, dels til Pantelaanerkontorer, særlig Assistenshuset med dets bekendte Hælerprivilegium, dels ogsaa i høj Grad til de Mennesker, som handler med brugte Sager, og med hvilke Politiet saa godt som intet Indseende har. Jeg skal tillade mig at nævne et Par typiske Eksempler — der kunde nævnes Masser — paa, hvorledes noget saadant gaar for sig, og hvor uheldige Forholdene i Virkeligheden paa dette Omraade er. Jeg tager det første Eksempel fra Oplysninger, som fremkom paa det omtalte Kriminalistmøde. Den 3. August 1910 meddelte det kgl. Assistenshus, at en Mandsperson den 30. Juli havde forsøgt at pantsætte 3 Par nye Støvler, men da der var blevet gjort nogle Indvendinger, var Manden gaaet igen. Da der imidlertid var foregaaet en Del Pantsætninger af ganske lignende Art Fodtøj, fandt man sig foranlediget til at give Politiet Meddelelse. Den vedkommende Mand havde opgivet at være sendt af en Skomager. Politiet tog sig saa af Sagen, og en Opdager vandrede omkring med det mistænkelige Fodtøj og undersøgte, hvor det stammede fra, og han fandt ogsaa den Forretning, hvorfra Fodtøjet stammede. Men Ejeren af Fodtøjet havde ingen Grund til at mistænke den Person, der blev skildret for ham, idet han var ham ganske

ubekendt. Opdageren gik videre til de private Pantelaanere og fandt 100 Par Støvler af lignende Art, som ogsaa viste sig at tilhøre den samme Ejer. Paa et af disse private Pantelaanerkontorer blev det sagt, at det var en Dame — og hun blev nærmere skildret —, som havde pantsat nogle af disse Sæt Fodtøj. Indehaveren af Forretningen fik da Mistanke til en af sine Ekspeditricer, og det viste sig at være rigtigt, hun havde et Aar igennem pantsat af Forretningens Fodtøj. Altsaa et helt Aar igennem havde den vedkommende, hovedsagelig ved Hjælp af en Mellemand, enkelte Gange selv, pantsat dette Fodtøj, to Pantelaanere kendte endog og havde længe kendt Navnet paa den mistænkte Person, men Politiet havde ikke faaet noget Vink. Saa faar Assistenshuset Mistanke og giver Politiet Meddelelse. Derefter lader man den mistænkte gaa, vel sagtens ud fra den Betragtning, at hvis han holder sig borte, maa det være en Tyv. Han bliver borte i 5 Dage, og saa maa Sandsynligheden for, at den paagældende er en Tyv, være tilstrækkelig stor til, at Sagen bør meldes. Vi har her et Eksempel paa, hvorledes Samarbejdet mellem Politiet og disse Pantelaanervirksomheder, særlig for Assistenshusets Vedkommende, er for ringe til, at man fra Politiets Side kan komme paa Spor efter saadanne Pantsætninger, som er af meget ondartet Karakter.

Dette anfører jeg altsaa med Hensyn til Pantelaanervirksomheden. Jeg skal derefter nævne et Eksempel, som særlig tager Sigte paa Handel med brugte Sager. Eksemplet er af ganske ny Dato. Den 15. i forrige Maaned meldte en Fabrik i København, at der var stjaalet nogle ret værdifulde Metaldele, og man fandt Anledning til at undersøge en af Fabrikkenes Lærlinge, og det viste sig, han havde stjaalet disse værdifulde Maskindele og solgt dem til en Jernhandler. Politiet foretog saa sammen med Fabrikkenes Værkfører en Undersøgelse hos forskellige Jernhandlere, der var opgivet, og gennem flere Mellemlid — der var handlet med disse Sager flere Gange i Løbet af en Maanedstid — fandt man til sidst Maskindelen hos en tredje Jernhandler — det vil sige, de var passerede 3 Par Hænder. Disse Maskindele, som var af Metal, vejede omtrent 12 kg Stykket og var støbt af Rødgods, der har en Metalværdi af omtrent 2 Kr. 50 Øre pr. kg, men desuden var der ofret Arbejde for mindst 1 Kr. pr. kg paa disse Stykker. Deres Værdi var altsaa omtrent 3 Kr. 50